

ling, som kommer, vil tage Hensyn til de af mig her paa pegede faa Enkeltheder, og jeg mener, at uden at der føres en virkelig effektiv Kontrol med, hvad den opkøbte Valuta anvendes til, vil denne Foranstaltning ikke vise sig at svare til de Forventninger, man maa kunne stille dertil. Jeg vil haabe, at denne Henvendelse til den højtærede Finansminister ogsaa i nogen Grad vil blive fulgt, og naar saadanne Foranstaltninger træffes, og Fondens Bestyrelse vil tage Hensyn som de af mig fremførte, kan vi tiltræde det foreliggende Lovforslag.

Pinstrup: Den Forhandling, der nu er ført, har vist mig, at det var rigtigt, at jeg tog visse Forbehold ved Afgivelsen af Valutakonferencens Betænkning. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ønskede og mente, at Midlet skulde være den elastiske Importregulering, og det ærede Medlem Hr. Pürschel var lige saa overbevist om, at det var Toldforhøjelser, det gjaldt om; og de har faaet ud af Betænkningen, at det skulde være de Midler, der var anvist. Jeg forudsaa, at dette vilde blive lagt ind deri, og derfor tog jeg et Forbehold. Det andet Forbehold ligger det nærmere at omtale her overfor Etableringen af denne Kursegaliseringsfond, som det saa smukt hedder — jeg er enig med den ærede Ordfører for Venstre (N. Johan Laursen) i, at det var ønskeligt at bruge et dansk Navn. Det Forbehold, jeg tog, gjaldt ikke Oprettelsen af selve Fonden, men det, at Staten skulde deltage deri. Jeg mente nemlig, at saaledes som Nationalbanken var stillet økonomisk af Lovgivningsmagten, var det en Opgave, den kunde løse sammen med de øvrige Banker.

Dette Forslag maa jeg betragte som en Nødhjælp, som jeg dog mener der er Trang til, indtil andre og bedre Midler kan komme til at virke. Jeg er enig med de ærede Talere, der har udtalt, at en gunstig Handelsbalance, i alt Fald en betydelig bedre Handelsbalance end den, vi har, er af meget stor Vigtighed, saa længe vi har en Papirvaluta. Jeg vil minde om, at efter de uhyre Underskud paa vor Handelsbalance, som vi havde i Aarene 1919 og 1920, nemlig 1 300 Millioner og 1 600 Millioner, kom vi ogsaa i 1920 ned paa, at Kronen kun havde ca. 59 pCt. af sin Guldparitet. Derfor skal det ærede Medlem Hr. Rode være lidt varsom, naar han taler om en Regering, der ikke magter Situationen. Det var ogsaa i hans Tid, vi havde det store Underskud paa Handelsbalancen, og vor Valuta var da lavere i

Kurs end nu. Saa bedredes Handelsbalancen i 1921, vi kom op paa 66 pCt., i 1922 var vi oppe paa 81 pCt., i 1923 var vi i Januar paa 74 pCt., i Oktober var det 66 pCt., og nu svinger det mellem 61 og 64 pCt. Det er jo rigtigt, at Handelsbalancen kan rettes ved stærkere Produktion og mindre Forbrug. Jeg tror nu ikke, det er Produktionen, man kan klage over; det er snarere det for store Forbrug. Vi har dér det Misforhold, at de Varer, vi udfører, er kun steget med 70 pCt., medens Lønningerne er steget med 104 pCt. Fortsættes det, skal det gaa galt. Den Forbindelse, der er mellem Pristallet og Lønningerne, er jo en ren Svikmølle; naar Kronen falder, stiger Priserne, og saa stiger Pristallet og dermed Lønningerne, og derved holdes Købeevnen oppe, og Forbruget holdes oppe. Det, vi i saa Henseende er kommet ind paa, er i Virkeligheden en Hindring for at naa en bedre Handelsbalance.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at vi skulde hurtigst muligt gaa til Guldindløseligheden fuldt ud, og naar jeg havde stillet Forslag om en langsommere Bevægelse gennem et vist Aaremaal henimod Guldpariteten, var det — jeg ved ikke, om han brugte det Udtryk, men det var Meningen — en Slags Rævestreger. Men deri har det ærede Medlem fuldkommen Uret. Det er jo ganske vist saaledes, at den faldende Kronekurs faktisk er en Fordel for Landbruget som Erhverv, idet vi kun indfører $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ af vore Produktionsmidler og selv producerer Resten. Det er kun for den Brøkdæl, vi indfører, at den lave Valuta kommer os til Skade, medens den gavner os ved vor Udførsel. Men Landbruget erkender, at det vilde være at se Sagen paa kort Sigt; hvis man derfor vilde holde paa den lave Kronekurs. Med den faldende Krone faar vi jo oppustede Prisforhold, stigende Ejendomspriser, og de usunde Forhold, som vi er kommet ind i under Krigen, bevares. Det hele skal dog udløses paa et vist Tidspunkt, for vi kan vel ikke tænke os, at den danske Krone skal gaa til Bunds som den tyske Mark. Paa et eller andet Tidspunkt maa det derfor udløses, og det bliver vanskeligere og vanskeligere at faa denne Vending foretaget uden Sammenbrud og Krak, og Tabene vil i sidste Instans bundfælde sig i Landbruget. Derfor ønsker Landbruget alvorligt, at Kronens Fald standses, og at der begynder en Opgang i Kronekursen. Andet ligger der ikke bagved det, jeg har sagt. Men det ærede Medlem og enkelte andre ønskede en hurtig Stigning, og at Guldindløseligheden skal